

Tanulságok – nemcsak pingvineknek

Amikor Hamsovszki Júlia beküldte a gyerekeknek az első ízben kiírt Janikovszky Éva meseíró pályázatra a maga alkotta kis történetet, aligha hitte, hogy kis pingvinjeinek tanulságai és meseszövése a díjazottak közé juttatja. Még a rádióban is elhangozhat a történet, sőt ő maga olvashatja fel. Csak azt sajnálta, hogy anyai nagyapja – a roppant büszke magyarországi nagyszüleihez hasonlóan – nem lehetett fültanúja ennek az eseménynek. Noha az Internet segítségével Oroszországban is hallható a Petőfi Rádió, nagyapája egy szót sem ért magyarul.

Julika tizenhárom éves, és a XIII. kerületi Gárdonyi Géza Általános Iskolában tanul Budapesten. Azt, hogy miért döntöttünk úgy, hogy éppen az ő második díjjal jutalmazott meséjét közöljük, bizonyára megértheti mindenki, aki elolvassa.

Két kis pingvin története

Aznap a szokásosnál is melegebben sütött a Nap. A pingvinek csapatostul sütkéreztek a csaknem teljesen átforrósodott köveken feküdve. A tenger hullámai csak néha csaptak át felettük. A partközélen lubickoló pingvinektől szinte a vizet is alig lehetett látni. Nagyon sokan voltak. Jó kedve volt mindenkinek. Az öregebbek boldogok voltak, mert látták, hogy az utódok már önállóak, s ha kell: segítség nélkül is megélnek. Az ifjak vidámak voltak, mert mindenük megvolt, és semmire sem volt gondjuk, önfelédten játszodozhattak.

Pipi és Pipu volt a két legelevenebb pingvin ifjanc. Most, hogy már erősen tavaszodott, ők még mindig a téli játékokra vágytak. Hó viszont már csak a közeli hegy tetején volt. Elhatározták, hogy ott töltik a délutánt és csak vacsorára térnek haza. Szüleik nehéz szívvel, de elengedték őket. Tudták, bármennyire is veszélyesnek tűnik e kirándulás, a gyerekek nem fognak elmaradni.

Elég hosszú út vezetett a hegytetőre. Útközben játszadoztak, viccelődtek. Már majdnem a csúcson voltak, amikor játékokra alkalmas havat találtak. Innen fentről gyönyörű kilátás nyílt a tengerre. Sok apró fekete pontnak látszott a család, a rokonság, az ismerősök, de most nem sokat törődtek e csodálatos látvánnyal. Belefeledkeztek a játékba. Észre sem vették úgy elröpült az idő. A napkorong már alattuk volt, óriásira duzzadt. Csodálkozva nézték, amint belemerül a tengerbe. Egyszer csak valami érdekes dolgot láttak úszni a vízben. Még soha sem láttak ilyesmit. Az öregektől hallották, akik már sok mindenről tudtak, rengeteget tapasztaltak, hogy a legveszedelmesebb ellenség az nem a jegesmedve, nem a fóka, hanem valami két lábon járó szörny. Ez a szörny, mivel nem tud normálisan úszni, valami óriási tákolmányon szeli a tenger hullámain.

Félelem és szorongás fogta el őket. Mi van, ha a szörny közeledik? Figyelmeztetni kell a többieket. Elkezdtek rohanni a telepük felé. Ekkor olyan dolog történt, ami számukra szinte felfoghatatlan volt. Azon a helyen, ahol az úszó tárgyat látták vörösbe borult a tenger. Mintha sok-sok Nap emelkedett volna ki a habokból, majd kisvártatva óriási robaj hallatszott. Átölték egymást, s riadtan figyelték, hogy mi történik lent a parton. Eluralkodott a káosz. A pingvinek összevissza rohangáltak. Pipunak feltűnt, hogy nagyon fur-

csán mozognak. A tengerpart feketévé változott. A pingvinek egyre szokatlanabban mozogtak a parton. Pipi és Pipu orrát ekkor egy különös, ám annál is kellemetlenebb, számukra ismeretlen szag csapta meg. Az ájulás kerülgette őket. Nagyon féltek, ezért nem mertek lemenni társaikhoz a telepre. Hogy ne féltek volna, hisz eljött a két lábon járó szörny, akiről az idősebbek meséltek? Egy kiugró szikláról nézték a fejleményeket. Társaik egymásra borulva feküdtek. Ki tudja, talán elaludtak, vagy valami szörnyűség történt velük? A napkorong lassan eltűnt. A szokatlan vörös felhők is belevesztek a vízbe. Végtelen sötétség lepte el a környéket. A furcsa szag azonban még mindig érződött a levegőben.

Pipi és Pipu nagyon fáradt volt. Szemükre álom nehezedett. Ott aludtak el a sziklán, egymást átkarolva.

Másnap a felkelő Nap elsősugarának csiklandozására felébredtek. Hangulatuk meglehetősen borús volt, bár annak a tudatában ébredtek föl, hogy ami történt, az csak egy csak egy szörnyű álom volt. Pipu kíváncsian, ugyanakkor rettegve nézett le a telepükre. Félt. Nem tudta, hogy mit fog látni. Lepillantott, és ami a szeme elé tárult, az egy életre bevésődött az emlékezetébe. A látvány szörnyű volt. Minden pingvin ugyanúgy, ugyanott feküdt, mint előző este. Egymás hegyén-hátán. Sokan közülük mozdulatlanul. Mindent valami sűrű fekete folyadék takart. Valami olyan dolog, amelyet azelőtt még soha sem láttak. Mivel már teljesen világos volt, valami szokatlan dolgot vettek észre a parton, ami egy nagy jégdarabra emlékeztette Piput. A két kis pingvin minden bátorságát összeszedve elindult a lakhelyük felé. Ahogy közeledtek, ismét kezdték érezni azt a szúrós szagot, amit már az éjjel is éreztek. Már szinte émellyegtek tőle. Félelmetes volt. Minél közelebb értek a telephez, annál gyorsabban vert a szívük. Mindenki elpusztult? Nem, az nem lehet! A két kis pingvin lelassított. Lelassítottak, hisz tudták, hogy csak néhány lépésnyire vannak az igazságtól, s remegtek a félelemtől. Rettegtek az ismeretlen szörnytől. Minden léptük halatszott a nagy, szinte fájdalmas csendben. Egyszer csak Pipi felkiáltott:

– Hisz ez a mama!

Odaszaladt. Már nem félt semmitől, csak a mamáját akarta viszontlátni. Amilyen gyorsan elindult, olyan gyorsan le is fekezett. A mama testét is befedte az a sűrű fekete folyadék. Pipi megint elindult felé, nem tudta,

hagy mit is gondoljon. Nem fért a fejébe, hogy mi lehet az a csillogó, fekete anyag, ami a mamáján van. Pipu Pipi után sietett, és észrevette, hogy minden társukon rajta van ez a csillogó feketeség. De mi lehet ez? Ahogy odaértek a mamához, összeszorult a gyomruk Meg akarták ölelni őt, de féltek a nyúlós, ragacsos anyagtól. Az a ragacsos dolog teljesen mozgásképtelenné tett mindenkit. A többség mozdulatlan. Élnek még egyáltalán, vagy már elpusztultak? Csak néhányan vergődtek még kínjukban. Ekkor Pipuék valami neszt hallottak. A zaj irányába fordultak, s nem hittek a szemüknek Ott szaladt feléjük Mimi. Mimi, a kedvenc játszótársuk, aki a szomszéd szigeten lakott családjával. Rémuült arcot vágott. Elmesélte, hogy közülük sokan megmenekültek, de a többiekkel nem tudja, hogy mi történt. Nem pusztultak el, de valamilyen sűrű, fekete folyadék fogva tartja őket.

– Mi lehet ez a borzalmas ragacs? – kérdezte Pipu.

– Lehet, hogy a szörny hozta ide – válaszolt Pipi.

Mindhárman a nagy jégdarab felé siettek, amit Pipi és Pipu még reggel észrevett. Ahogy közeledtek, szinte meg lehetett fulladni a kellemetlen szagtól. Megálltak a valami előtt, amit kisodort a víz. Amit ekkor láttak, egészen megdöbbenő volt a pingvinszemeknek. Aból a nagy fehér valamiből, ami jégtáblának hittek, szivárgott az a ragacsos dolog, ami majdnem elpusztított mindenkit. Nem mertek hozzányúlni. Halk nyögésre figyeltek fel.

Mimi megpillantott egy kétlábú szörnyet a fekete ragacsban feküdni. Még élt. Nem tudták, hogy féljenek-e tőle, vagy sem. Nagy szemei szinte világítottak és mély kétségbeesést, szomorúságot tükröztek Segítségért fohászodott. Mimi éppen meg akarta érinteni, ám ekkor nagy robajt hallottak. Szinte megsüketültek. Főlnéztek az égre. Egy hatalmas madárszerű valamit láttak a fejük felett Ez az ismeretlen valami lebegett a levegőben. Olyan óriási szelet kavart, amely a téli nagy viharokra emlékeztette a pingvineket. Mindhárman nagyon megijedtek. Messze akartak lenni, ettől a veszélyesnek tűnő valamitől. Hátha ez megint valami nagy bajt csinál? De nem! Mi lehet annál rosszabb, hogy minden társad mozdulatlanul, színre holtan fekszik. Hárman háromfelé futottak.

Pipu egy szikla mögé bújt, és onnan nézte a fejleményeket. Az a valami ereszkedni kezdett. Elképesztő szelet kavart. Pipu azt hitte, hogy elfújja őt a sziklával együtt. Egyszer csak minden elcsendesült. A valami földet ért. Nem sokkal utána kilépett belőle valaki.

Hisz ez az a két lábon járó szörny! – nyögött fel Pipu. Mi van, ha a szörny érte jött?

Alighogy ez átfutott a fején, egy másik szörny jött elő az ismeretlen tákolmányból. Jött a harmadik is, és a negyedik. Meg a többi. Mindnyájan Pipuért jöttek? Nem értette, hogy miért jöttek ide ezek a csupasznélvények az ismeretlen földről. Már sok éve nem járt itt a nevezetes szörny. Mindnyájan a telep felé igyekeztek.

Vajon mit akarnak csinálni a társaikkal? Mégsem Pipuért jöttek? Hát akkor kiért? Talán a mamájáért? Minek kell nekik a mamája? Vagy mindenkit el akarnak vinni? A szörnyek megálltak, és leguggoltak. Kezükbé valami furcsa puha dolog volt. Egyikőjük felvett egy pingvint, és elvitte. Oda, ahonnan lejöttek. És ha vissza se akarta hozni a szörny? Mit csinálhatnak vele odabent? Pipu nem mert odamenni, megnézni, hogy mi történt. Attól félt, hogy vele is az lesz, mint a többiekkel, így hát a szikla mögül figyelte a fejleményeket. Izgult, hogy mit fognak tenni szegény pingvinbarátaival. Azonban nem sok idő múlva egy második pingvint is bevitték Később a harmadikat is. Sőt elvitték a nemrég felfedezett szenvedő szörnyet is. Kisvártatva kiszaladt Teti, a kis pingvin, akit elsőnek vittek be. Elve, jó kedvvel, nevetve. Pipu majdnem hanyatt esett a csodálkozástól. Nagyon örült. Ekkor a második pingvin is kifutott a szabad levegőre. Pipu nagyon megörült nekik, ezért vette a bátorságot, hogy odaszaladjon hozzájuk. Teti rögtön Pipu nyakába ugrott. Elmondta, hogy a szörnyek nem is szörnyek. Mindenkinek segítettek. Meggyógyították őket. Nagyon jó kedve volt. Hogy ne lett volna? Már jól érezte magát, és láthatta a társait is.

Nem sok idő múlva az összes pingvin ugrándozott. Még az öregebbek is. Pipuék odaszaladtak szüleikhez, és megölelték őket. Furcsa, de rögtön elmúlt minden félelmük. Egyszerre csak biztonságban érezték magukat. A pingvinek nem értették, hogy mi történt velük. Pipi és Pipu mindent elmeséltek. Mindenki nagy csendben fűllet. Ámulattal néztek a két pingvinifjoncra. Hisz a telepről csak ők, ketten láttak mindent. Mindnyájan nagy csodálattal figyelték a két pingvinhóst. Felhőtlen jókedvük volt. Pipi és Pipu azonban nehezen értettek meg valamit. Hogyhogy segítettek a szörnyek? Vagy ők nem is szörnyek? Hogy lehet, hogy előző nap ők rontottak el mindent, most meg mindenkin segítettek? Vagy ez csak egy álom? Nem lehet álom, mivel mindketten érezték a hűvös szelet, ami megcsapta őket. Hogyan lehet egyáltalán megérteni ezt az egészet? Minden jóra fordult, és mindenki örült. A szörnyek mégsem szörnyek, ugyanakkor még mindig azok. De ez most már teljesen mindegy. Mindenkinek derűs kedve kerekedett, és egy kis idő múlva már senkit sem érdekelt ez az egész. Mindannyian boldogan éldegéltek az Élet szigetén, az óceán közepén, és senki sem ronthatta el a kedvüket.

Így találkoztak az ifjú pingvinek életükben először az emberrel. Félték az ismeretlentől, a szörnynek hitt kétlábútól, de végül is megértették, hogy az emberek is olyanok, mint a pingvinek. Vannak közöttük jók és rosszak, barátok és ellenségek. Kiderült számukra, hogy ha, valakit nem ismernek, az még nem feltétlenül ellenség. Bízni kell! Látták, hogy az erőseknél hitt ember is járhat szerencsétlenül. Megtanulták, hogy a legnagyobb bajból, a legkilátástalanabb helyzetből is van kiút. Megtanulták, hogy az elkövetett hibákat ki lehet, sőt ki is kell javítani.

Látogasson el honlapunkra: www.nemzetisegek.hu